

Arrest

nr. 113 225 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LIEBENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, subqaum Shinwari, afkomstig uit het dorp Tarnau, district Deh Bala, provincie Nangarhar, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest en hebt ook nooit gewerkt. Uw vader overleed toen u 2 jaar was, dus ongeveer 19 jaar geleden. Dertig jaar geleden vermoordde uw vader om een u onbekende reden een zekere Hazratkhan. De dorpsraad besloot dat hij een grote som geld moest betalen aan de familie van de vermoordde man. Hij heeft dit gedaan. Maar de familie van Hazratkhan was niet tevreden. Ze hadden eigenlijk een meisje, uw zus, willen hebben om te trouwen in hun familie. Maar uw zus was al verloofd. Na het conflict was uw vader bang dat ze iets zouden doen, maar er is niets gebeurd. U mocht echter niet naar school of gaan werken omwille van dit probleem. Uw broer werkte wel in zijn eigen garage in Bati Kot en kwam maar om de week of tien dagen naar huis. Anderhalf tot

twee jaar voor uw vertrek werd eens op uw broer geschoten. Jullie wisten niet wie het gedaan had, maar verdachten deze familie ervan. Kort voor uw vertrek waren Malem Qambarkhel en Gul Khan, respectievelijk een neef en neefje van Hazratkhan, en allebei ooit districtchef, op weg naar het districtscentrum toen er een explosie gebeurde. Hun auto ontplofte en ze kwamen om. De familie van de overledenen legde een klacht neer bij de autoriteiten en beschuldigde uw familie van deze aanslag. U en uw broer werden opgeroepen om naar het districtskantoor te komen maar jullie gingen niet. Uw broer had intussen ook een dreigbrief ontvangen van de taliban. Enkele dagen na de begrafenis kwamen leden van de familie van Malem Qambarkhel en Gul Khan naar uw huis, ze schoten in de lucht en naar het huis, ze kwamen ook het huis binnen en zochten jullie, maar uw broer was er niet en u had zich verstopt. De zoon van uw broer en zijn vrouw werden verwond. Uw schoonbroer werd via de burens en uw zus op de hoogte gebracht en kwam u halen. Hij bracht u naar Marko. Daar belde hij uw broer, die zei dat uw schoonbroer u naar een veilige plaats moest zenden en dat jullie zich over hem geen zorgen moesten maken. U vertrok ergens in mei of juni 2012 en reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar België. U bent België binnengekomen op 5 september 2012 en hebt er twee dagen later asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiendossier: taskara van uzelf, foto van uw schoonbroer in werkkledij, foto van een autowrak, oproepingsbrief van de politie gericht aan de malik van uw dorp waarin deze gevraagd wordt u en uw broer op te roepen, en een brief van de taliban aan uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw vrees voor de familie van Hazratkhan, Malem Qambarkhel en Gul Khan, en voor de regering is niet overtuigend. Ten eerste kan u maar heel weinig vertellen over het incident – de moord op Hazratkhan door uw vader – dat aanleiding zou zijn tot de recente problemen die uw broer en uzelf zouden gehad hebben. U weet niet wat de reden voor deze moord was (CGVS p. 5). U weet niet welke functie of beroep Hazratkhan had, hoewel u denkt dat hij iemand van de regering was (CGVS p. 5-6). U weet niet wat het bedrag dat uw vader moest betalen precies was: u kan enkel zeggen dat het een grote som was (CGVS p. 6). Gezien u verklaart dat u noch naar school kon gaan, noch kon gaan werken omwille van dit probleem (CGVS p. 3), en u dus niet enkel vaak thuis zat en hierover met uw moeder kon spreken, maar dit probleem ook een grote invloed had op uw leven, mag worden verwacht dat u hierover meer kan vertellen. Dat u uw moeder nooit naar de reden vroeg waarom uw vader Hazratkhan vermoordde, is niet aannemelijk (CGVS p. 8). Wanneer u trouwens gevraagd wordt waarom u niet naar deze reden vroeg, zegt u dat jullie 'geen serieus probleem' hadden tot het incident met Malem Gambarkhel en Gul Khan gebeurde. Door het probleem nu weer te minimaliseren terwijl uit uw eerdere verklaringen blijkt dat het uw leven bepaalde, spreekt u weer zichzelf tegen. Bovendien was er anderhalf à twee jaar voor uw vertrek ook al eens op uw broer geschoten (CGVS p. en 6 en 8), waarbij deze familie door jullie werd verdacht en jullie voorzichtiger werden. Indien niet vroeger al, dan was het toch zeker op dat moment logisch geweest mocht u verdere uitleg gevraagd hebben aan uw moeder over het initiële probleem. Ten tweede zijn uw antwoorden op verschillende vragen naar dit incident ofwel niet coherent ofwel onlogisch. Wanneer u gevraagd wordt waarom de familie van Hazratkhan niet tevreden was met het geldbedrag stelt u dat ze wraak wilden nemen, dat ze u of uw broer of allebei wilden doden. Dit slaat nergens op gezien uw broer op dat moment nog maar ongeveer twee jaar was en u zelf nog lang niet geboren. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, kan u slechts hetzelfde herhalen. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom ze iemand van de familie van uw vader wilden doden en niet uw vader zelf, stelt u plots dat ze ook hem probeerden te doden (CGVS p. 6). U kent echter de namen niet van de mensen die achter uw vader zouden gezeten hebben en op de vraag hoe uw vader wist dat ze achter hem aan zaten, stelt u tot twee maal toe enkel dat hij bang was voor zijn leven. U verklaart uiteindelijk dat er geen indicaties waren [dat hij gezocht werd] (CGVS p. 6-7). Pas wanneer verder gevraagd wordt of de familie van Hazratkhan een andere oplossing voorstelde, vermeldt u dat de familie een meisje vroeg. Gezien uw vader uw enige zus op dat moment al verloofd had, was dit niet mogelijk en daarom moest uw vader een dubbel zo groot bedrag betalen als gewoonlijk (CGVS p. 6 en 7). Bovendien is het opmerkelijk, ondanks de traditie die stelt dan een vrouw bij haar man gaat wonen, dat uw zus in Jawdara ging wonen bij haar man, terwijl ook de familie van Hazratkhan in dat dorp woont (CGVS p. 6 en 7). Verder stelt u eerst dat Malem Qambarkhel en Gul Khan allebei districtchefs waren, waarbij u over Malem Qambarkhel zegt dat hij de huidige districtschef is (CGVS p. 5). Wanneer later naar de districtschef van uw district wordt gevraagd, noemt u twee andere namen, en stelt u dat Malem Gambarkhel ook een ex-districtschef was, en nu nog naar het districtscentrum gaat, maar dat u niet zeker bent of hij een districtschef is of iets anders (CGVS p. 10). Het is tevens opmerkelijk dat u helemaal geen idee hebt waar uw broer zich nu bevindt (CGVS p. 8), en dat niet hij, maar enkel u het land verliet, terwijl het toch uw broer was die net voordien door de overheid

beschuldigd was van banden met de taliban (CGVS p. 7). Ten derde zijn tussen uw verklaringen en de voorgelegde documenten inconsistenties vastgesteld, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zetten. U verklaart dat, enkele dagen voor het incident waarbij Malem Qambarkhel en Gul Khan gedood werden, uw broer werd beschuldigd door de overheid van het feit dat de taliban naar zijn garage kwamen (CGVS p. 7). Ze kwamen hem ook halen om hem te arresteren. U bevestigt dat de taliban inderdaad hun wagens door uw broer lieten herstellen, maar dat hij niets kon doen, dat hij wel moest (CGVS p. 8). U haalt dit aan als reden dat u en uw broer niet ingingen op de oproepingsbrief van de overheid na de aanslag op Malem Qambarkhel en Gul Khan (CGVS p. 7). Echter, in de brief die u voorlegt en waarvan u zegt dat de taliban ze naar de winkel van uw broer stuurde, stelt de taliban bijna het tegenovergestelde. Ze beschuldigen uw broer er namelijk van dat hij voor de regering werkt en dat zij – de taliban – hierdoor veel verliezen leden. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd zegt u dat u de brief niet kan lezen, dat uw schoonbroer vertelde dat uw broer beschuldigd was van connecties met de taliban en dat de taliban een brief stuurden naar uw broer. Dit alles is geenszins een verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 12-13). Trouwens, toen uw broer beschuldigd werd van banden met de taliban was u nog in het land, dus voor deze informatie hing u niet af van uw schoonbroer (CGVS p. 7). Ook de overige voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De oproepingsbrief van de politie kan door eender wie zijn geschreven en ziet er allesbehalve officieel uit. De foto van uw schoonbroer kan ten eerste niet aantonen dat het hier effectief om uw schoonbroer gaat, maar zelfs als dit het geval zou zijn, toont deze foto geenszins uw problemen aan. De foto van een autowrak kan eender wanneer en waar genomen zijn en toont noch aan wie de slachtoffers waren, noch wie de daders of beschuldigten waren. Dergelijke documenten hebben bovendien slechts waarde wanneer ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit uw verklaringen kan aldus niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk. Wat de status van subsidiaire bescherming betreft kan het volgende worden vermeld: uit uw verklaringen blijkt dat een herlocatie naar de stad Jalalabad in uw geval niet onredelijk wordt geacht. U bent een meerderjarige, gezonde jongeman, wiens familie blijkbaar over voldoende financiële middelen beschikte om uw reis naar Europa te bekostigen (zie DVZ Verklaring vraag 34). U ging ook enkele keren met uw broer naar de stad Jalalabad (CGVS p. 10). Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent een beroep te doen op het intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad om aan de onveilige situatie in uw district te ontsnappen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verschillende internetartikels en rapporten toe over de veiligheidstoestand in Nangarhar en in Jalalabad.

Op 27 september 2013 heeft de Raad nog bijkomende stukken ontvangen: een aanhoudingsbevel, de envelop waarmee dit stuk is verstuurd, een verzendnota en een beëdigde vertaling van dit stuk.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn moeder nooit naar de reden vroeg waarom zijn vader Hazratkhan vermoordde. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de feiten zich ver in het verleden situeren en dat het lange tijd rustig was, tot aan het schietincident en de bomexplosie. Deze uitleg kan echter niet gevolgd worden. Verzoeker verklaarde immers dat hij door de moord op Hazratkhan niet naar school kon gaan en niet kon gaan werken (gehoorverslag, 3). De moord had dus wel degelijk een enorme invloed op verzoekers leven en dat reeds van jongs af aan. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zijn moeder nooit naar de reden voor de moord heeft gevraagd.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker soms onlogische antwoorden gaf. Zo verklaarde hij dat de familie van Hazratkhan niet tevreden was met het geldbedrag omdat ze wraak wilde nemen en hem of zijn broer of allebei wilde doden (gehoorverslag, 6), terwijl verzoekers broer op dat moment nog maar ongeveer twee jaar was en verzoeker zelf nog lang niet geboren. Verzoeker geeft hier in zijn verzoekschrift geen verklaring voor.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker eerst verklaarde dat één van zijn vervolgers, Malem Qambarkhel, de huidige districtschef is (gehoorverslag, 5), terwijl hij later tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet zeker wist of Malem Qambarkhel een districtschef was of iets anders, om vervolgens te verklaren dat Malem Qambarkhel een ex-districtschef is maar dat hij nog steeds in het districtshuis werkte (gehoorverslag, 10). Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over de personen voor wie hij op de vlucht zou zijn en zijn land heeft verlaten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er vaak wissels van districtscheFs gebeuren, wat geen verklaring is voor zijn onsamenhangende verklaringen. Verzoeker stelt ook dat de verwerende partij de plicht heeft om hem met alle tegenstrijdigheden te confronteren, wat met deze vermeende tegenstrijdigheid niet is gebeurd. De Raad stelt echter vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat hem wel degelijk werd gevraagd waarom hij voordien zei dat Malem Qambarkhel een districtschef was (gehoorverslag, 10). De Raad wijst er ten overvloede ook op dat als de commissaris-generaal bepaalde tegenstrijdigheden tijdens het gehoor niet aan verzoeker voorlegt, dit niet betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze tegenstrijdigheden kan baseren en ook niet dat hij verzoeker opnieuw moet horen. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd”*.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker verklaarde dat de overheid zijn broer ervan beschuldigde samen te werken met de taliban, terwijl uit de brief van de taliban die verzoeker voorlegde blijkt dat de taliban verzoekers broer ervan beschuldigden voor de regering te werken. Verzoeker betwist deze tegenstrijdigheid niet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de brief van de taliban, aan de oproepingsbrief van de politie en aan het aanhoudingsbevel. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele stukken neer van het aanhoudingsbevel en de vertaling (samen met de enveloppe waarin de stukken verstuurd werden) waarvan hij de Raad bij schrijven van 20 september 2013 reeds kopie had bezorgd. Deze documenten doen geen afbreuk aan hetgeen *supra* is vastgesteld. Het is immers van algemene bekendheid dat omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan allerhande valse en vervalste stukken overal op de zwarte markt te verkrijgen zijn. Aan deze stukken kan derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen bewijswaarde worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een redelijk en veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in het district Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een meerderjarige man is, zodat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’ noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Jalalabad niet gespaard blijft van inbreuken op de algemene veiligheid en hij verwijst hiervoor naar een internetartikel over een aanval door de taliban op een kantoor van het Rode Kruis in Jalalabad. Hiermee toont verzoeker echter niet aan dat er in Jalalabad aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in het district Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER